

végén jogos felháborodásában és dühében a lány megnevezi a bűnös foglalkozást (jólétének forrását) és elutasítja anyja közeledését is. Warrenné Isten ítéletére hivatkozik, hiszen anya-gyermek kapcsolatban jogos a fájdalma, de jogos a lány felháborodása is. Vajon ítélkezhetünk-e szüleink felett, akik a mi jólétünket eredményező vagyont nem egyenes úton szereztek? Az erkölcsi dilemma, ma bekúszott napi életünkbe. A látszólag könnyed társalgási darab szellemes példázat.

Mint említettem az előadás erénye a remek összjáték idősebb és fiatalabb kollegák között. Baranyi Péter, Reiter Zoltán az utóbbi időben számos különböző szerepben okozott szép perceket a közönségnek. Tunyogi Péter pedig „ezt is el tudja játszani” remek humorral, szelíd derűvel. Ki kell még emelni Bodnár Enikő fantasztikus jelmezeit, amelyek úgy illusztrálják a kort (a darab szerinti tizenkilencedik századot), hogy közben ízig-vérig maiak. Az előadás színvilága is a ma divatos „letisztult” szürke-fehér környezetet idézi, a jelmezek fekete-fehérek és pepiták, a legelső, XXI. századi divat szerintiek.

Tanulságos és kellemes előadás Shaw darabja az egri színpadon, évadkezdésnek erős felütés.

Bencze Mihály

A csend fokozza adósságát

A csend fokozza adósságát, egyre ostobábbak az évek,
Mesterséges ünnepek kilincsen kigyúlnak a gyerekezek.
Rügyet osztanak a fagynak, kulcs csobban névtelen öböl mélyén,
Anyák arcán csónakok eveznek, örvénylenek ráncok kelyhén.

Az én karom rövid tehozzád, de nőnek a kereszttek bennem,
Színpad vagy kőpad ez a világ, függönyök égnek el hitemben.
Lehajtott fejjel, kiegyenesedni a szóban, hol nincs ige,
Az álom is klinikai halál, a futópontnak nincs vége.

Jégcsapok zordságából hóvirággal integet a szent béke,
Szavára hág a kattogás, ahogy vonat fut a végtelenbe.
Minden arc, minden virág, minden csillag, nem más csak egy állomás,
Melyek fölött szelek szuszognak, bányában rekedt a légnomád.

Milyen kicsi ez a világ, négybe tűröm bánatát s örömét,
Évgyűrűkkel jegyezlek el, visít az emlékezés, s ötödét
Ifjúságunkkal bútorozzuk be, nincsenek kitömött álmok,
Csontig kitakarva élünk, vágyainkat árulják barátok.

Szántják a földet, hol halottaink élnek, ez a történelem,
Meztelen fényed simogat, kidöntött fák alatt a félelem
Elkorhad, a megmaradt táj véresre fésüli álmainkat,
Reggeli tejeskávéba aprítjuk a fénylő csillagokat.